

Glada toner klingade i Flodabygden

Spelmännens glada toner hördes över Kahlsta hembygdsgård på lördagseftermiddagen. Vädrets makter, som bjöd på sol och värme, lockade besökarna till Floda totalfestival. Här visades allt. Väv demonstration, ponnyridning och utställningar med hantverks- och slöjdprodukter m m. Och allt var från Floda.

— Det här var jätteroligt, utbrister Per Helldorff, en av fyra i hembygdsgårdens festivalledning. Vi i bygden lär känna varandra och för mig, som är relativt ny här, är det ett trevligt sätt att lära känna fler.

Tanken med totalfestivalen är att visa folk att socknen är ett stycke levande landsbygd där det händer en hel del. Allt började egentligen för ett år sedan. Då tänkte man ordna en hantverksdag men det fanns aldrig tid under den sommaren. Förver-

— Titta, vilken fin mössa jag fått tag på. Den här är verkligen bra. Nu hade jag tur som lyckades tjata mig till den, tycker en glad Uno Wickberg från Stockholm.

kligandet blev istället totalfestivalen.

Rädda i början

Utställningar med fjärlar och flugbindning, hantverk- och slöjdprodukter, hembygdsgårdens vävutställning och en Flodadokumentär från 1950-talet m m visades. För de yngre var ändå ponnyridningen det bästa.

— Det är många som vill rida men inte vågar riktigt först. Får barnen bara provsitta i sadeln går det bättre sedan, berättar Margareta Ander, som tagit med sina hästar Pontus och Toppur.

Valborg Berglund, 78 år, ställde ut ett smakprov på allt sitt hantverk. Hon målar tavlor, virkar dukar, brudkronor samt broderar m m. Målarkonsten har hon lärt sig själv och aldrig gått i någon skola.

— Jag började att måla för tre år sedan. Detaljerna är viktiga i mina tavlor. Jag målar efter allt jag får tag i som t ex vykort, foton och böcker.

Hennes oljemålningar ska se naturliga ut menar hon. Därför är detaljerna och de rätta nyanserna i färgerna viktiga för henne.

Biskräck

För dem som aldrig sett hur ett bisamhälle är uppbyggt demon-

— Om någon ber oss så spelar vi gärna. Varifrån låtarna kommer är inte viktigt. Huvudsaken är att vi tycker om dem och att de är fina. Fr v Annica Pettersson, Monica Lönn, Rudyard Pettersson och Mait Andersson, alla från Katrineholm.

strerade Kurt Karlsson en biöling.

— Många har varit här och tittat men en hel del har biskräck och håller sig på avstånd, berättar han samtidigt som han övertygar alla om att hans demonstrationsbin verkligen är snälla.

Bina har lånats från Valla men de försöker inte flyga hem igen. Förflyttas de längre än tre kilometer från hemmet hittar de inte tillbaka.

— Det viktigaste för oss är att vi tycker om låtarna vi spelar, säger Mait Andersson, medlem i

spelmanslaget, som "öste" glada toner över Flodabygden.

De har spelat tillsammans i många år och träffas en gång i veckan för att öva.

— Det är roligt fast det har varit mycket arbete. Vi räknar med att kunna ha festivalen i några år till. Människorna här i trakten har mycket att bjuda på och har verkligen ställt upp med saker, säger Per Helldorff.

TEXT:
ELISABET BERGQUIST
FOTO:
ANDERS ANDERSSON

